

2001-2002 Yargı yılı açılış törenine onur veren sayın konuklar, sayın meslekdaşlarım, yazılı ve görsel basınımızın sayın temsilcileri hepinize saygılarımı sunuyorum.

Geride bıraktığımız adli yıl hukukun üstünlüğü, demokrasi, insan hakları yanında, yargı erkimiz yönünden de sorunlarla yüklü bir dönem olmuştur. Bu dönemde vatandaşların, yargıçların, savcılarının, avukatların ve sorunu çözmekle görevli olan yetkililerin yakınmaları artarak sürmüştür.

Yargının sorunlarını, toplumun genel sorunlarından soyutlamaya olanak yoktur.

Ülke yönetimine talip siyasi partiler başta olmak üzere, toplumsal örgütlenmeler sürekli daha olumsuz bir yapılanmaya gidiyorlar. Nitelikli ve üretken insanlar her yerde daha yüksek sayıda eleniyor, sistem dışına itiliyor.

Kirli düzen içinde yer almayan, yorulup umutsuzluğa kapılan, kahrederek emekliliğini isteyen ya da yurt

dışına giden aydınlar, bürokratlar, genç beyinler ülke için, toplumumuz ve siyaset için büyük kayıplardır. Türkiye, yaşadığı sosyal, siyasal ve ekonomik krizin en ağır bedelini, onuruyla çalışmak, kirlenmeden yaşamak için sistemden kaçanlarla ödemektedir.

Devlet bütçeleri, devleti tasarrufa yöneten, savurganlığı önleyen bir belge olmaktan çıkmış, yılın ilk aylarından itibaren büyük açıklar vermeye başlamıştır. İç ve dış borçlanmaların boyutu, devleti mali yönden altından kalkılmayacak krizlere sürüklemiş, krizlerden kurtulmak için IMF ve Dünya Bankası başta olmak üzere uluslararası sermaye kuruluşlarından büyük ödünlerle paralar temin edilmiş, tüm bu olumsuzların faturası halka çıkarılmıştır. Hiçbir ekonomik sistem, ülkemizde geçerli ve yaygın olan "üretmeden tüketme"nin sihirli formülünü bulamamıştır. Üretime dayanmayan, borsa, kağıt, tahvil, dış borç gibi tamamen para ve sermaye politikalarına bağımlı bir ekonominin silkelenip ayağa kalkmasına olanak yoktur. Mutlaka dış piyasalarla yarışacak kalitede üretilmeli, bir biçimde dış satımın yolları bulunmalı, halk tasarruf bilincine yönlendirilmeli, tüketim bu bilinçle yapılmalıdır.

Ağır mali koşullar altında ezilen halkımız, tüm yakınmalara karşın, giderilemeyen işsizlik, rüşvet, yolsuzluk, düzensizlik, eşitsizlik, adaletsizlik ve benzeri toplumsal sorunlar karşısında öz güvenini yitirmiş, "Gemisini kurtaran kaptan" psikozunda birbirlerine, mesleğine ve topluma yabancılaşmıştır. Tüm sistemlerde eğitilmiş, yargılayan, sorgulayan, sorumluluk bilincinde, onurlu bireylerin bulunması sistemin temel güvencesidir. Bu nedenle sorunların ana kaynağını, yetişmiş ve erdemli insan unsurunda aramak gereklidir. Japonya'nın Kobe kentinde yaşanan deprem sonrası, gerekli önlemler alınmadığı için üç kişinin ölümüne neden olduğu ileri sürülen belediye başkanı intihar etmiştir. Bizde 17 Ağustos depreminden sonra binlerce insan ölmüş, ama sayın yetkililerimiz, "Takdir-i İlahi" demek suretiyle duyarsızlıklarını sergilemiştir. Bu anlayış ve yaklaşım farkı giderilmediği sürece, çok iktidarlar değişir, çok krizler yaşanır ama sorunlar kesinlikle çözülemez.

Her gün devletin üst düzeyinde görev yapanlar hakkında son derecede ciddi iddialar ileri sürüldüğu halde, ilgililer toplum önünde kendilerini aklayacak inandırıcı girişimler sergileyememektedir. Yapılması

gereken; iddiaların üzerine açıklıkla gitmek, yargıda ve kamu vicdanında aklanmaktır. Aklanma ancak bağımsız yargı önünde olur, yargı dışında hiçbir kurumun aklamaları yeterli olamaz.

Ülke nüfusunun yüzde 60'a varan büyük bir kısmının yaşadığı kentler, kentsel tasarımdan uzak, çağdaş kamu hizmeti alamayan, umutsuz ve huzursuz insanların barındığı alanlar haline gelmiştir. Çarpık ve kısır politikalar yanısıra, tahsis belgesi, gecekondu afları, tapu dağıtım şölenleri bu uygulamalardan payını almak isteyen bir çok masum, çaresiz yurttaşın köylerden kentlere yönelmesine neden olmuştur. Büyük kentlerimizin yağmur sonrası görüntüleri bir çok sorunumuzu ortaya koymaktadır. Bu, sağlıksız ve sorunlar yumağı halindeki kentler, çevrenin ve toplumsal yapının kirlenmesi sonucu, potansiyel suç odakları haline gelmiştir.

Sosyal ve moral değerlerdeki çözülme, toplumun hak, adalet ve hukuk anlayışında yargıdan beklentilerinde de büyük değişiklikler yapmıştır. Yargıya karşı güven bunalımı içinde olan yurttaşımız, özünde haklı olup olmadığına bakmaksızın, her ne pahasına olursa olsun kesin sonuç almak istemekte, bu

konuda hiçbir bedelden kaçınmamaktadır. Bunun doğal sonucu olarak mesleğimizde de çözümler başlamış, etik dışı beklentilere yanıt verecek yapılanmalara gidilmiştir.

Bu bağlamda, yargının her kademesinden birikim sahibi yargıçlar, meslekten ayrılarak, şaibeli kişi ve holdinglelere hukuki hizmet sunmaktadır. Öte yandan ideolojik ve çıkar amaçlı, sırf belirli kesimlere hukuki hizmet sunan, bir anlamda suçlananla kendisini özdeşleştiren avukatlık anlayışı yaygınlaşmıştır. Bu yargısal yapıda, sağlıklı ve adil bir yargılamadan söz etmeye olanak yoktur. İlkeli, dürüst, idealist yargıç, savcı ve avukatlar, yargıyı ayakta tutmak için insanüstü çaba göstermektedirler.

Yargı, artan iş yükü karşısında durma aşamasına gelmiştir. Yargıda görev yapan yargıç, savcı, avukat ve adli personelin büyük çoğunluğu yaptıkları işten ve yaşadıkları olumsuzluklardan dolayı mutlu değiller. Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurulu, kendilerine yapılan başvurulara sağlıklı çözümler üretememenin sıkıntısını yaşamaktadır.

Devletin üç temel erkenden biri olan yargının genel bütçeden aldığı pay, kamusal işlevi ile orantılı değildir.

Bu bütçeyle, Adalet bakanlığının sorunlara köklü ve kalıcı çözümler üretmesi ve yargı reformunu gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Yargılamanın yavaş işlemesi sonucu adaletin pahalı ve geç gerçekleşmesi, yargıç, savcı, avukat ve adliye çalışanlarına yaptıkları işin önemine uygun eğitim ve öğrenim verilememesi, adliyelerin bina, araç, gereç ve yeterli donanımına sahip olmaması, adli kolluk kuvvetinin kurulamaması ve bütün bunların sonucu vatandaşın yargıya güveninin azalması, ortak yakınmalardır. Bu sorunların bir kısmı yargıdaki yapısal eksikliklerden, bir kısmı ise yanlış uygulamalardan kaynaklanmaktadır.

Uygulamada bilirkişi kurumundan çok yakınmalar gelmekte, kurumun çağdaş bir yapıya kavuşturulması istenmektedir. Yargılama sırasında yargıçlar, yasal sınırları aşarak, hemen her konuda bilirkişiye başvurmaktadır. Yargıç kendi çalışması sonucu olarak elde ettiği kaniya ve nitelendirmeye göre değil, "bilirkişi öyle dediği" için karar vermektedir. Böylece bilirkişi, "yargısal nitelikte" görev ve yetkilerle donatılmış bir kişi konumuna getirilmiştir. Bu olgu, bilirkişi kurumuna ilgiyi artırmış, elinde çanta, kapı kapı dolaşarak yargıç

kollayan, uzmanlıktan ve bilimsellikten uzak, sözde bilirkişilerin türemesine neden olmuştur. İlkesiz, bilgisiz, yeteneksiz bilirkişilerin raporlarının hükümlere dayanak yapılması büyük yakınmalara neden olmakta, hakkın özünü de zedelemektedir. Bilirkişilik yeniden gözden geçirilerek, usul yasalarında gerekli düzenlemeler yapılarak, kuruma saygınlık ve işlerlik kazandırılmalıdır.

Cumhuriyeti kuranlar, Osmanlı imparatorluğunun benimsediği uygarlıktan, bir başka uygarlığa katılma kararı alarak, bu uygarlığın hukukunu, sosyal yaşamını topluma yerleştirmek istemişler. 20. yüzyılın en büyük hukuk devrimini yapıp, temel yasaları batı ülkelerinden almışlardır. Batıdan alınan yasaların uygulanmasına karşın, bu yasaların oluşturduğu hukuk sistemi benimsenememiş ve özümsememiştir. Yargıda bu süreç devam etmekte, bugün yaşanan olumsuzlukların bir çoğunun nedeni bu sürecin bitmemiş olmasından kaynaklanmaktadır. Kadı anlayışı ve sorgulamayan düşün yapısı ile çağdaş yasaları yorumlamak, olaylara uygulamak, bunun sonucu hukuk yaratmak mümkün değildir. Mantık ve doğru düşünme kurallarını uygulayarak yargılama yapan yargıç sayısı maalesef çok

azdır. Normlar ve onların yorumu yerine klişeleşmiş olay içtihatlarına göre hüküm kurulmakta, böylece kendisini yenilemeyen, gelişen ve değişen yaşam koşullarına uymayan bir hukuk oluşmaktadır.

3 Nisan 1924 günü Muhamat yasası olarak bilinen cumhuriyetin ilk avukatlık yasası kabul edilmiş ve savunmayı temsil eden kişilere de avukat - muhami sıfatı verilmiştir. 1924 Anayasasının 20 Nisan 1924'de avukatlık yasasından sonra kabul edilmiş olması, Atatürk'ün savunma ve savunmanın temsilcileri olan avukatlara verdiği önemin bir göstergesi olarak algılanmalıdır. 1969 Yılında yürürlüğe giren avukatlık yasası, günümüze kadar çeşitli değişikliklere uğramış, ancak en köklü değişiklik 2.5.2001 gün ve 4667 sayılı yasayla yapılmıştır. Bu yasanın Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, Adalet Komisyonu'ndan başlayarak genel kurulda sonuçlanan yasalaşma sürecinde, iktidar ve muhalefet partilerine üye milletvekilleri ile parti genel başkanlarının gösterdiği destek ve duyarlılığa teşekkürlerimizi bir kez daha yineliyoruz. Yasayla yaklaşık 96 maddede değişiklik yapılmış, barolara , barolar birliğine yeni görev ve sorumluluklar yüklenmiştir. Bu değişiklikler, çağa uygun bir

avukatlığın yanısıra, güçlü ve bağımsız baroların kurumlaşması için atılmış önemli adımlardır. Bu iyi gelişmelere karşın, savunma mesleği ve avukatların içinde bulunduğu sıkıntıların tamamen giderildiği söylenemez. Özellikle, hayat standardı, peşin vergi , üçlü protokol uygulamaları yanısıra, yaşanan ekonomik ve mali kriz meslektaşlarımızın büyük yakınmalarına neden olmaktadır.

Öte yandan kamu kesimi avukatlarının içinde buldukları mali ve ekonomik durum, kamusal işlevleriyle uygun olmayan konumdadır.

Cumhuriyetin ilk yıllarında gereksinim duyulan adli tatilin, günümüzün teknolojik olanakları karşısında , getirildiği günkü koşullar ve gerekçeler ortadan kalkmıştır. İçinde bulunduğumuz koşullarda kurumun yeniden gözden geçirilmesinin zamanı geldiği kanısındayız.

Yargıda belirttiğim bu ve benzeri sorunların çözüm yeri Türkiye Büyük Millet Meclisi'dir. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde bulunan partilerin yöneticileri dile getirdiğimiz yakınmaları paylaşmakta, ancak gerekli yapısal değişiklikleri gerçekleştirecek kararlılığı göstermemektedirler. Eylül ayının 17'sinde toplanacak

olan Türkiye Büyük Millet Meclisi, tatil öncesi uzlaşma sağlanan maddeler başta olmak üzere, toplumsal eleştirileri de dikkate alarak Anayasa'da köklü bir değişiklik yapmalıdır.

Türkiye Barolar Birliği, uzlaşmayı, barışı, huzuru, güveni sağlayacak ve toplumsal beklentilere yanıt verecek yeni bir anayasa çalışmalarını geçen yıl başlatmış ve "Uluslararası Anayasa Hukuku Kurultayı" düzenlemiştir. Yine bilimadamları ve uygulamacılardan oluşan bir kurul bir buçuk yıllık çalışma sonrası yeni bir anayasa metni hazırlamıştır. Bu anayasa taslağı 12 Eylül 2001 günü kamuoyuna açıklanacaktır.

Taslakta ifadesini bulan bir biçimde insan haklarına dayalı, hak ve adalet kavramlarını yaşama geçirmiş, yasa devletinin dar kalıplarından arınmış, kuvvetler ayrılığı kavramında anlamını bulan, çoğulcu demokrasinin gerçekleştiği, hukuk devletinin tüm kurum ve kurallarıyla uygulandığı bir anayasal düzenin kurulması gerekmektedir.

Bu gereklilik; kapısında bekletildiğimiz Avrupa Birliği organlarının öngördüğü programa titizlikle uyulması ve istenen ödevlerin yapılması için değil,

kendi ulusumuzun mutluluğu ve gönenci içindir. Cumhuriyetimiz, Avrupa Birliği üyesi ülke insanının atalarıyla yapılan kurtuluş savaşından sonra kurulmuştur. Başka bir anlatımla; ulusumuz özgürlüğünü, istiklalini, egemenliğini Avrupa Birliği ülkelerine rağmen elde etmiş ve gerçekleştirmiştir. Türkiye 1961 Anayasası ile hiçbir dış dinamiğin etkisi olmadan, Cumhuriyete, insan haklarına dayanan demokratik bir nitelik kazandırmış, bu niteliği tamamlayıcı bir atılım olarak "sosyal hukuk devleti" ilkesini benimsemiştir. Öyle ki bu anayasal yapıyla, bugünkü Kopenhag Kriterleri ilke olarak yakalanmış ve bu düzeyin yakalanmasında dış güçlerin belirleyici bir etkisi olmamıştır.

Anayasal baskı grubu olan üniversiteler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri, kendilerinden beklenen işlevleri, tam anlamıyla yerine getirememekte, toplumsal reflekslerini gösterememektedirler. Ülkenin demokratik ve dinamik güçlerinin toplumu aydınlatma ve bilinçlendirme yanında mevcut iktidarları da anayasal çerçeve içinde uyarma görevleri vardır. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki anayasa değişikliği görüşmelerinde, 1980 sonrası işlevlerini yitiren bu

kurumları yeniden demokratik yapılarına kavuşturacak düzenlemelerin yapılması gereklidir.

Bu düzenlemelerde hukukun üstünlüğü, demokrasi ve insan haklarının yaşama geçtiği "hukuk devleti" temel hedef olmalıdır. Hukukun üstünlüğü ve insan haklarına dayalı çağdaş ve çoğulcu demokratik rejimlerin iyi işleminin ön koşulu, bireyine temel hak ve özgürlükleri hiçbir kısıtlama olmaksızın tanıyan "hukuk devleti"dir.

İnsanlığın ulaştığı teknoloji ve bilim çağı, insanlar ve toplumlar arasındaki eşitsizliği, adaletsizliği, haksızlığı ve en önemlisi yaşam kaynağı olan gelirin dağılımındaki dengesizliği giderememiştir. Bu olumsuzlukların asgari düzeye indirildiği toplumlarda egemen güç, hukuk ve hukuk devletidir. Hukuk devletinde herşeyi hukuk belirler. Temel ölçüt bireydir. Teb'a yoktur. Özgür insan vardır. Kul yoktur yurttaş vardır. İnsanın gönenci ve mutluluğu, özgürlüğünün ve yaratıcılığının korunması devletin varlık koşuludur.

Yeni bir Avrupa İçin Paris Şartı'nın önsözünde, "Demokrasinin temelinde insana saygı ve hukukun üstünlüğü yatar. Kimse hukukun üstünde değildir" denilmek suretiyle hukukun üstünlüğüne ulus üstü bir

değer kazandırılmıştır.

Hukuk devletinde, yürütme erkini elinde tutan hükümet üyeleri, hiçbir biçimde yargı temsilcilerini etkileyecek beyan ve davranışlarda bulunamaz. Hukuk devletinde üstünlerin hukukundan değil, hukukun üstünlüğünden söz edilir.

Anayasa ve yasalardan önce devlet anlayışımızı değiştirmemiz gerekmektedir. Önemli olan insandır, bireydir. Devlet, bireylerden oluşan toplumun oluşturduğu büyük bir organizasyondur. Devlette herşey hizmete endekslenmelidir. Tüm devlet görevlileri halkın hizmetkarlarıdır, efendileri değil. Devlet organlarında görev yapan herkes bilmelidir ki, 14'ncü Louis'in "Ben devletim" anlayışı çoktan gerilerde kalmış, "Ben devletimin hizmetkarıyım" diyen Prusya kralı İkinci Frederic'in sözü yaşama geçmiştir. Yetki kullanımında bu temel ilke göz önünde bulundurularak, hizmette yararlılık esası öne çıkarılmalıdır. Hizmetin en üst düzeyde işlemlerini sağlamak, yetkililer için temel tercih olmalıdır. Görevlileri atama yetkisine sahip olanlar, yetkilerini kullanırken, partili, sempazitan, dost, ahabab gibi yakınlık ilişkilerine göre değil, hizmetin özelliklerine

göre kullanmalıdırlar.

Hukuk devletinin en önemli unsurlarından biri de kuşkusuz yargı bağımsızlığıdır.

Yürütme ve yasama işlemlerinin hukuka uygunluğunu denetleyecek organlar, yürütme ve yasama organları karşısında tam bir bağımsızlığa sahip değillerse, yargıdan beklenen yararlar büyük ölçüde ortadan kalkar. Özellikle her ne şekilde olursa olsun, siyasal iktidarların etkisi altındaki bir yargının bağımsızlığından söz edilemez. Öte yandan yargı bağımsızlığı da, yargı mensuplarına verilmiş bir imtiyaz değildir. Yargı bağımsızlığı, bireyin doğru ve adil yargılanma hakkının teminatı olarak tanınmıştır.

Anayasamıza göre mahkemeler bağımsızdır. Ancak sadece yasa ve anayasada bağımsız yazmakla mahkemelerin bağımsızlığı sağlanamaz. Bağımsızlığı sağlayacak temel ilkelerin, yargının temsilcileri tarafından benimsenmesi ve özümsemişi lazımdır. Bu ise, özgür ve laik bir eğitim sonucu yetişmiş insanların yargıda görev almasıyla mümkün olur. Kuralları yorumlayarak uygulayacak olan yargıçların, çağdaş bilgi ve birikimlerle donatılarak, saygın ve özgür bireyler olarak yetiştirilmesi, yargı bağımsızlığı için ön

koşuludur. Siyasetin gölgesinin dahi düşmemesi gereken yargının, bunu sağlayacak anayasal yapıya kavuşturulması gereklidir. İktidar uğruna hırsızlık ve yolsuzluklara göz yuman, onları yapanlara arka çıkanlar, en az onlar kadar hatta onlardan da fazla hırsızlık ve yolsuzluklardan sorumludur. Yargı sürecini başlatmayarak, ya da başlamış yargı sürecini engelleyerek, yandaşlarını koruyan yönetimlerin eylemlerini engelleyecek bağımsız bir yargının kurulması, hukuk devletinin temel güvencesidir. Yargıcın teminatı ve bağımsızlığı sağlanmadan onun sorunları çözülmeyen yargıç bağımsızlığından söz etme olanağı yoktur. Yargıcın önündeki dava dışında mesleki bir sorunu olmamalıdır. Hukuk Fakültesi mezunu olmayan kişilere hiçbir gerekçeyle yargıçlık sıfatı verilmemelidir. Yargıç nakil ve atamalarında ihtisas ilkesi kesinlikle gözetilmeli, ülke düzeyindeki görev yerlerinin dört bölgeye ayrılma uygulamasından dönülmeli ve yurdun her bölgesinin yetişmiş deneyimli yargıçlardan yararlanması sağlanmalıdır. Toplu atamalar mutlaka adli tatil öncesi yapılmalı ve bu süre içinde atanacaklar yeni yerlerine giderek görevlerine başlamalıdır. Batı ülkelerinde genellikle 5-15 yıl

avukatlıktan sonra yargıç ve savcı olma olanağı veren sistemler yaygındır. Türkiye genelinde barolara kayıtlı 45 bin avukat arasından yargıç olarak yararlanılacak, çok deneyimli hukukçular vardır. Yapılacak düzenlemelerle avukatlıktan yargıç ve savcılığa geçişin kolaylaştırılması halinde , birikim sahibi avukatlarla, savcı ve yargıç açığının kapatılması mümkün olacaktır.

Ceza infazı, ceza yargılamasını tamamlayan bir unsurdur. Tüm önlemlere karşın, suç işlenmeyen bir toplum yoktur. Devlete düşen, hukuk kuralları içinde suçluları yakalayıp, bağımsız mahkemelerde adil yargılamak ve çağdaş infaz kurumlarında insan onuruna yakışır biçimde cezalarını çekmelerini sağlamaktır. Cezaların infazı, adil yargılama sonunda suçlunun cezalandırılması kadar önemlidir. Kamuoyu beklentisiyle ceza infazı arasındaki denge, hukuk ve insan hakları içinde kalınarak çözümlenmelidir. Suçlu, hangi olumsuz ve kötü koşulda olursa olsun doğanın en değerli varlığı olan insandır. Bu bağlamda ceza infazında temel ilke öç alma, yok etme olmamalı, ıslah ve yeniden kazandırma olmalıdır. Ülkemizde yaşanan cezaevi dramının temel nedeni, olaylara belirttiğimiz ilkelerle yaklaşılmamış olmasındandır. Yanlış ve yanlış

politikalar yanısıra, ceza ve tutukevlerinin fiziki koşullarının olumsuzluğu, görevli personelin bilgi, beceri ve uzmanlık konularında yetersizliği, iç ve dış güvenliğin ayrı ayrı kurumlarca sağlanması, kurumlar arasında farklı uygulamaların bulunması, mafya ve terör suçlularının içerden ve dışardan yaptıkları veya yaptırdıkları baskılarla sağlıklı bir yapı kurulamamıştır.

Bazı ceza evlerinde, "Devlet Güvenlik Mahkemeleriyle Terörle Mücadele Yasası'nın kaldırılmasını sağlamak ve F tipi cezaevlerini protesto etmek" amacıyla ölüm oruçları sürdürülmektedir. Türkiye Barolar Birliği, öteden beri Devlet Güvenlik Mahkemeleriyle Terörle Mücadele Yasasına karşıdır. Özellikle 1980 öncesinde Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulması girişimine karşı yoğun bir çaba harcamış, ancak 1982 anayasası bunların kurulmasına imkan sağlamıştır. Anayasada değişiklik yapılmadan bu mahkemelerin kaldırılması mümkün değildir. Ölüm orucuna devam eden tutuklu ve hükümlüler, topluma ve devlete yeterli mesajları vermişlerdir. Artık, bu kişilerin kendilerine ruhsal ve bedensel zarar verecek, hatta ölüme yol açacak bu eylemlerden vazgeçmeleri gerekir. Ölüm orucu tutan

hükümlü ve tutuklu ailelerine de büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Bunlar yakınlarını ölüm orucunu bırakmaları, kendilerine kıymaktan vazgeçmeleri için ikna girişimlerinde bulunmalıdırlar. Bütün bunların yanında, devletin de ivedi olarak toplumu, tutuklu ve hükümlüleri rahatlatacak, sükunet ve huzura kavuşturacak önlemleri alması gereklidir.

Yargının işleme açısından çok önemli bir unsur olan kolluk kuvvetlerinde yeni bir yapılanmaya gidilmesi şarttır. Bu bağlamda, yıllardır söylediğimiz adli kolluk kuvveti acilen kurulmalıdır. Sıradan bir suç nedeniyle gözaltına alınan Özgür Ünal adlı gencin Edremit karakolunda intihar ettiği iddiasında ve Üzeyir Garih cinayetinde polis hakkında yeni tartışmalar açılmıştır. Polis, her iki olayda da başarısız bir sınav vermiştir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin, kapatılan Refah Partisi yöneticilerinin yaptığı başvuruyu reddetmesi son dönemlerin en önemli hukuk olaylarından biridir. Mahkeme, "Laikliğin Türkiye'nin güvenliği için hayati önem taşıdığını, Osmanlı döneminde teokratik rejim deneyimi bulunan Türkiye için geçmişin hala çok yakın olduğunu" belirterek,

laiklik ilkesinin ÷lkemiz için ne derecede önemli olduğunu vurgulamıştır.

Çağdaş değerler üzerine kurulan genç cumhuriyetimizin ilke ve kazanımları birer birer yıpratılarak, içleri boşaltılarak işlemez hale getirilmiştir.

Çözüm, demokratik, laik, sosyal hukuk devletini bütün kural ve kurumlarıyla işletmek, bir arınma hareketi başlatarak öncelikle devleti, ülkeyi ve toplumu habis ur gibi saran yolsuzluk rüşvet, talan ve soygun odaklarını, mafya ve çeteyi yok etmek, bu ortamı yaratanların kurtarıcılığına şiddetle karşı çıkmaktır.

Cumhuriyeti kuranlar, cumhuriyetin kurulması için yaşamını verenler, her türlü yokluğa karşı koyarak yeni bir ulus yaratanlar, özenli, dürüst ve ilkeli yaşamış ve başarmışlardır. Bunların yeniden yaşama geçirilmesi için, aynı toplumsal değerlere, dürüstlüğe ve ilkeli olmaya yeniden talep yaratılmalıdır. Tek kalıcı çözüm budur. Bunu başaracağımıza inanıyorum. Çünkü bizler Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş Savaşı destanını yazan ve insanlık tarihinin en görkemli devrimlerini gerçekleştiren bu halkın çocuklarıyız. Onlara layık olmak zorundayız.

Türkiye Barolar Birliği, savunduğu ilkelere geri

adım atmadan, hukukun üstünlüğü, demokrasi ve insan hakları ilkelerinin eksiksiz uygulanması, devletimizin üniter yapısının korunması, yargı bağımsızlığının tam olarak sağlanması ve tüm bunların olmazsa olmaz koşulunu oluşturan "laiklik" ilkesinin ödünsüz uygulanması için mücadeleye devam edecektir.

Yeni adli yılınızı kutlar, saygılar sunarım.

